

Tollas, lombos bűvölet

A cím lírai, minthogy maga a könyv tartalma is az. Alcíme már beszédesebb: Madarak és fák a költészetben. Tematikusan rendezett képeskönyv, amelyben az idézetek melletti sötétbarna, rézkarcszerű illusztrációk sárgult lapokat utánozó alapon jelennek meg.

Az fró negyed évszázada dolgozik a környezeti nevelés területén. Évente legalább egy könyve megjelenik. Hivatása legfőbb célkitűzésének tartja az érzelmi megalapozásra épülő ismeretszerzést.

Mint maga is rendszeres erdőjáró – két évtizeden át a Balaton-felvidéken élt – tudja, hogy a természetbarát embert nem elégíteni ki csupán a felismerés:

- megjelentek a barkák a fűzfán
- szől a cinke vagy a kakukk, fülemüle, pinty stb.

Az erdő varázslatos hangulata igényli, hogy a meghittenségtől, szemléltető ember költőktől kölcsönvett lírai verssorokba foglalja amit lát, amit hall. Ugye mennyivel szebb így:

„Selymit a barka már kitakarta”

„...pici lakatosinasnak
reszelnek acélreszelővel”?

Korábban egy erdei biológiai ösvény iránymutató tábláira válogatott idézeteket. Legutóbb tetszetős könyvbe szerkesztette neves költőknek madarakról és fákról szóló sorait. S mivel a költői szabadság itt-ott homályosan fogalmaz, Herman Ottó és Jankovich Marcell magyarázataival fűszerezte könyvét, amelyet lapozgatásra, olvasgatásra szán. Reméli, hogy néhány „fűlbemászó” sor megragad a figyelmes természetbarátban és felidézdi, ha az erdőben sétál.

Kiknek is szánja könyvét a szerző?

Elsősorban erdészeti szakiskolák tanárainak, hallgatóinak, iskolai könyvtáraknak, Madarak és fák napi ünnepséget szervezőknek. Aki egyszer belelapozott, meglátja, hogy Természetjáró körökben vagy Erdei iskolákban jeleskedők számára is kitűnő *jutalomkönyv* lehet.

A könyv kiadását az FM „Ember az Erdőért” Alapítványa és az MKM Közművelődési Főosztálya anyagilag támogatta.

Megrendelhető a *Dinasztia Kiadónál*, 1142 Budapest, Erzsébet királyné útja 36/b.

1996. évi ára 450 Ft/db volt.

Eredményes használatát reméli a szerző

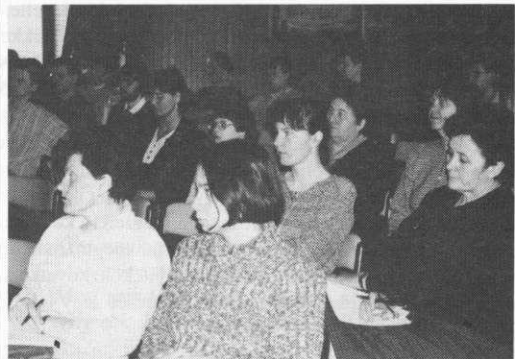
dr. Nádai Magda

Az ember és az erdő

Nagysikerű rendezvényt tartott a Kisalföldi Erdészeti Rt. a győri pedagógusok számára. Majd ötven tanító és tanár jelent meg az erdőgazdaság központjában, ahol az erdészeti tevékenységről tartott tájékoztatást dr. Magas László vezérigazgató, és Molnár Gábor, a rendezvény fő szervezője. Az ismertetés után levetítették „Az ember és az erdő” videofilmét. Szakmánknak tanulságos beszélgetés következett ezután. Megerősítette az elhatározást – amit az elmúlt időszakban számtalan szerveződéssel tűzött maga elé –, hogy az erdészek és tevékenységük népszerűsítését az ifjúság körében fokozni kell. Ehhez a jelenlévő pedagógusok segítségükről biztosították a győri kollégákat. A rendezvény végén a cégismertetőn kívül minden pedagógus ajándékba vihetett egy-egy példányt a videokazettából. Magas László arra kérte a jelenlévőket, hogy a tanulók rajzokkal és dolgozatokkal jelezzék, hogy mit tanultak a filmből. A legjobbakat a Kisalföldi Erdészeti Rt. különböző díjakkal jutalmazza.

A rendezvényt Kapuváron és Mosonmagyaróváron a helyi pedagógusok részvételével megismétlik.

A győri pedagógusok egy csoportja

J. Szujkó-Lacza and D. Kovács: The flora of the Kiskunság National Park I. (A Kiskunsági Nemzeti Park flórája I.)

A Magyar Természettudományi Múzeum kiadásában megjelent angol nyelvű kötet nevével kissé ellentétben nemcsak a Nemzeti Park, hanem az egész Duna-Tisza köze növényvilágát mutatja be bőséges szakirodalmi anyag felhasználásával és a Természettudományi Múzeum szakembereinek terepi feltáró munkája nyomán. A kötet ismertetését azért tartjuk hasznosnak, mert a növényvilágon kívül bő tájékoztatást találunk a térség éghajlatáról, talajviszonyairól is. Közülük a számos Walter-diagramra kell utalnunk, segítségükkel a táj egészéről és részleteiről is nagyon jó képet kaphatunk. A fajok elterjedését saját megfigyelések alapján közlik, talán szélesebb körű bemutatásra kerülhetett volna sor, ha az erdőtervek adatait is felvették volna a kötetbe. Másik kritikai észrevétel az, hogy a fajokot a jól kialakult gyakorlat szerint mutatják be, vagyis nem szerepelnek az újabb kutatási eredmények, a rendszertanilag kisebb, fajok belüli egységek. Ez a fehér és szürke nyárak és a tölgyek körében adhat a jövőben kiegészítő továbbfejlesztésre lehetőséget. Ajánljuk a könyvet mindazok kezébe, akik erről a vonzó és sok természeti értéket magában foglaló tájról többet kívánnak tudni. Erdészek számára is segítséget nyújthat, mivel az erdőgazdálkodás és természetvédelem érdekeinek egyeztetése aligha képzelhető el másként, csak úgy, ha az élővilág képviselőiről földrajzi elterjedésükre vonatkozó elmélyült ismeretekkel is rendelkezünk.

(Ref.: dr. Szodfridt István)

Hozzászólás dr. Király Pál „130 éves az OEE” című cikksorozatához

1996 jubileumunkban gazdag éve elmúlt. Az ünnepnapok után megint a dolgozók hétköznapi kövtekeznek, amelyek tárgyalások légköre jobban megengedi a múlttal való számvetést, mint az ünnepnapok felfűtött hangulata.

Mint már az egyesület több tagja, jó pár évvel ezelőtt én is behatóan foglalkoztam egyesületünk megalakulásának történetével. Ennek következtében rájöttem, hogy amit Király az addigi, az egyesület különböző jubileumi évfordulóihoz írt cikkeiben és az erdészettörténeti szakosztály rendezésében tartott előadásban kifejtett, hogy 1866. december 9-én az ún. pesti „Kisteleken” 43 alapító tag, új vezetőséggel, új név alatt, új alapszabályzattal, egy teljesen új egyesületet alapított – enyhén szólva –, nem felel meg a történelmi valóságnak.

Én – mint előttem már többen mások (Kolossváryné, Csőre, Kollwenz), a korabeli adatok kiértékelése során arra a megállapításra jutottam, hogy az OEE csak az 1851-ben alapított Magyar Erdész Egylet-ből (a továbbiakban MEE) csak átalakult, tehát ennek csak jogutódja.

Ezért, miután 1991-ben Sopronban az OEE 125. éves jubileumi közgyűlésén résztvettem, tudatában voltam annak, hogy voltaképpen egy 140 éves évfordulóról kellene megemlékezni. Ekkor elhatároztam, hogy írok egy cikket, amelyben feltárom az igazságot. Ezt a cikket 1992 első felében elküldtem az Erdészeti Lapok szerkesztőségének, abban a reményben, hogy le fogják közölni. Miután hosszú idő után ez a remény szétfoszott, akkor a cikket az egyesület vezetőségéhez is eljuttattam. Ezt azért tettem, mert naivságomban azt gondoltam, hogy a vezetőség a cikkben felsorolt tények bizonyítéka miatt majd a megfelelő következtetéseket fogja levonni. Király, alapjában megmaradt régi meggyőződésénél, hogy a döntő bizonyítékok következtében: új név, új alapszabály, egyesületi pecsét „egy teljesen új egyesület megszületését hirdeti”.

A képtelenség csak az, hogy ezt annak ellenére teszi, hogy idézi Horváth Sándor (1880-1889-ig az OEE titkára) egyik írását, amelyben Horváth az OEE keletkezését tárgyalja: „Tulajdonképpen nem új egyesület alakult meg e napon hanem az addigi „Magyar Erdészeti Egylet” alakult át az országos erdészeti egyesületé anélkül, hogy a régi egylet megelőzőleg feloszlott volna. Tagjainak kötelezettsége, legalább névre, továbbra is fennmaradt, vagyona is át-

ment az új egyesület tulajdonába, sőt az alapszabályok sem alkottattak újjak, hanem csak a régié módosítottak...” Azt hiszem, további magyarázat ehhez nem szükséges. Cikemben azt is megemlítettem, hogy az 1867-ben megváltoztatott egyesületi név: OEE sem volt új. Még 1864 januári számában, az első lapon közölte az Erdészeti Lapok szerkesztősége, hogy az „Erdészeti Lapok az Országos Magyar Erdőszegyesület közlönyévé váltak”. Tehát 1867-ben az egyesület neve csak a „magyar” jelzővel lett szegényebb. (Ennek ellenére ha az egyesület nevét idegen nyelvre kell lefordítani, mindig ki kell tenni a „magyar” jelzőt, mert különben nem tudnák, hogy melyik ország szülötte. Tegyük fel azonban, hogy egyesületünk 1867-ben egy teljesen új nevet vett fel. Egyetemünk fennállása óta tudtommal 6-szor vagy 7-szer változtatott nevet. (1996. szeptember 1-től nevében még arra sincs utalás, hogy valamiféle erdészeti oktatás folyik benne.) Erdészeti szaklapunk keletkezése óta kétszer. Ezek alapján egyetemünk megszűnt létezni? Szaklapunk életéből pedig 4 évtizedet ki kell törölni, mert nevet, szellemet és irányt változtatott? Ezért írtam már többször idézett cikkemben, hogy minden hagyományos, régi erdészeti intézményünk történetéből döntőbb érvekkel lehetne nem 15 évet – mint az OEE életéből –, hanem ennek többszörösét megtagadni és kitörölni, ha eddigi működésünket hasonló mértékkel bíráljuk.

Tisztában vagyok azzal, hogy a jelenlegi magyar erdőgazdaságnak és így erdész társadalmunknak is nagyobb problémái vannak, mint egy akadémiai etikai kérdésnek az eldöntése, hogy 130 vagy 145 év múlta tekint-e vissza egyesületünk. A történelmi igazság és kegyelet azonban megkívánja, hogy egyszer világosságot teremtsünk ebben a kérdésben.

Ezért szeretném hinni, hogy mind a MEE-nek, mind azon tagjainak, akik az egyesület megalakulásától kezdve minden erejükkel és tudásukat egy magyar erdőgazdaság megteremtésére szentelték, az utókor egyszer igazságtételt fog szolgáltatni. Ennek beváltására senki más nem jogosult jobban, mint egyesületünk tagsága. Egy demokratikus, közgyűlési szavazással majd eldöntheti, hogy egyesületünk múltját 1851-től vagy továbbra is csak 1866-tól kívánja elismerni.

Ehhez a döntéshez azonban szükséges volna, hogy az egyesület a megkérdőjelezett 1866-os megalakulásáról a korabeli hivatalos adatokra (pl. a MEE 1866. december 9-én és 10-én megtartott választmányi ülések és közgyűlések 16 oldalas jegyzőkönyve) támaszkodó tanulmányt kiadna. (A nyomdai költségeket szívesen vállalnám.)

Ezenkívül hajlandó vagyok egy előadás keretében dr. Király Pál eddigi, az OEE alapításával kapcsolatban tett hiányos állításait pontról pontra megcáfolni.

(Végül szeretnék köszönetet mondani Riedl Gyulának, aki az egyesület Könyvtárából egyes forrásmunkákat a rendelkezésemre bocsátott.)

Erdészüdvözlettel
Leipold Árpád

A Róth Gyula Erdészeti Technikum levelező tagozatán 1967. évben végzett hallgatói részére 1997. augusztus 23-ra 30 éves találkozót szervezünk.

Részt venni szándékozók jelentkezését mielőbb várjuk az alábbi címen:

Préglerné Adomány Emma – 9400 Sopron, Balfi u. 102. Telefon: 06-99-13-455.

Stanka Sándor 8161 Ősi, Petőfi S. u. 10.